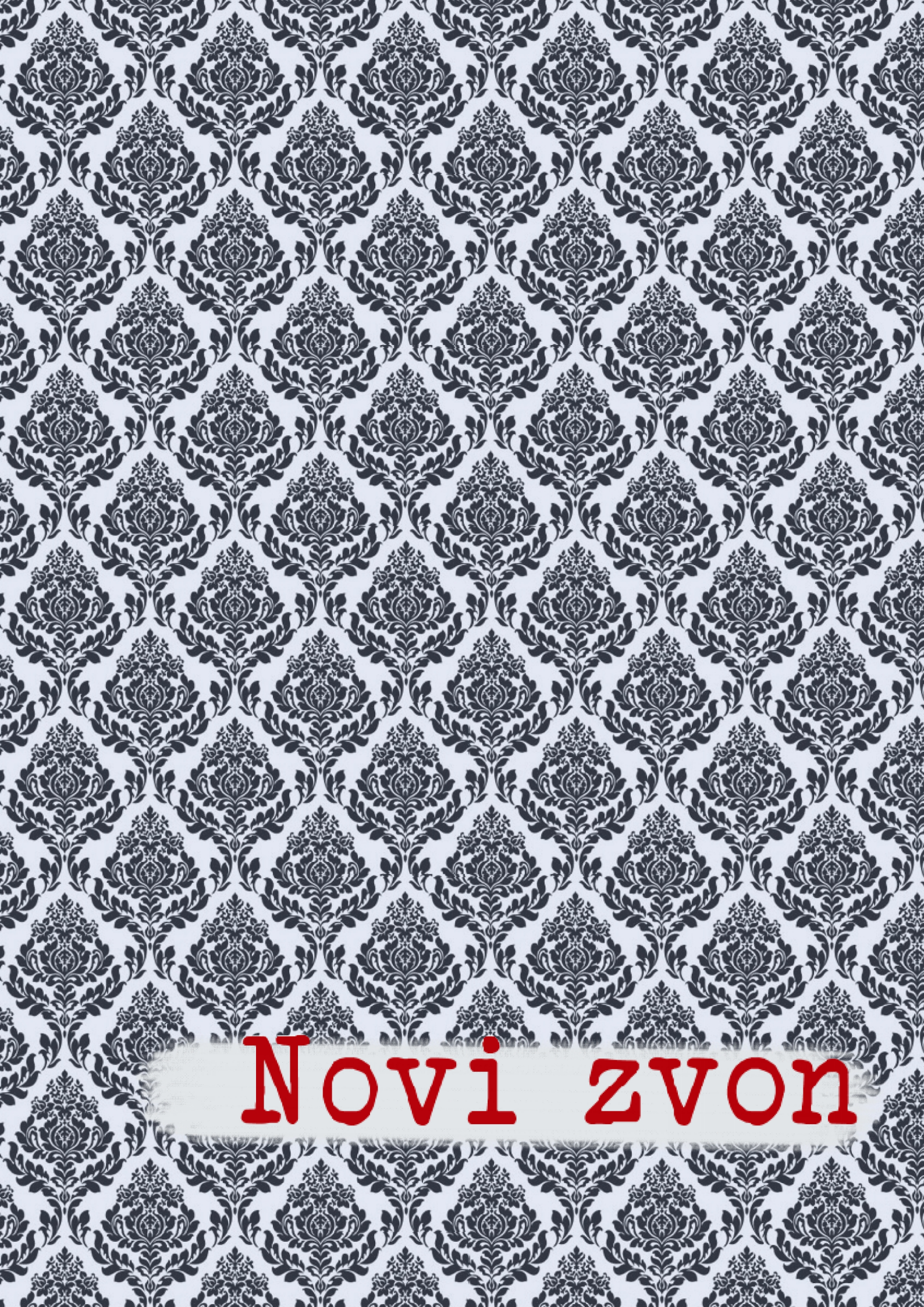

Novi zvon

**Nageci z irokezami so neskončno
bolj zanimivi od uvodnikov
ali**

**Urednici trpiša za hudimi napadi
pomladanske razposajenosti**

Novi zvon, letnik I, številka 3

Urednici: Ada Černoša, Gaja Jezernik Ovca

Mentor: dr. Tomo Virk

Oblikovanje: Ada Černoša

Naklada: ∞

Meta Mežan

V opojni neskončnosti trenutka
gledamo duhove zvezd in
upamo,
upamo, da svet ne propada...

...na obzorju se prikaže krvavo rdeča luna.

In prav kmalu zaslišim
smehljaje senc,
ki hodijo mimo,
in se imenujejo znanci.
Čutijo zvok tvojih korakov,
zato zbledijo,
da si nadenejo popolno krinko
-najprijaznejši nasmeš.
Bojte,
bojte se prijaznih!

Mogoče pa
ne obstajam več?
Morda sem
le še iluzija?

Pozabljena beseda
na starem papirju
bleda slika
v zaprašenem okvirju,
prazna orehova lupina
ali
strohnel les iz kamna?

Jaz svojemu bogu
ne dajem imen.
Vsemogočni,
ki ne pozna konca,
ali novega začetka,
živi v meni in se
izteka v brezkončno
vesolje,
meni pa prepusti
moč volje.
Z njegovim
obstojem se
moj svet
obrača na bolje.

V sivi brezkončnosti trenutka
brišemo slike spomina
in barvamo barve na črno.

Dež, ki moči les
okenske police
napolni sobo
s svežim vonjem tišine.

Svoboda mi razbistri misli

Kletni razgled
in življenje
v iluziji,
da sem nekdo drug.
Odvračanje pogleda
v ogledalo
za lažje zatiranje resnice.
Sama sebi
sem postala
tujec.

Darja Mihelj

PIKAPOLONICA

Praviš,
da bi svet vrgel s tečajev.
Severnega in južnega.
Po tem ostaneta še dve poti.
Bi šel vzhodno od raja?
Seveda. Na zahodu vendar nič novega.

Ni res resnica
paradoks.
Iščeš jo že vse življenje.
Nič, kar si našel, nima imena.

Pa še kar vztrajaš.
In več –
otroško verjameš,
da so tisto v špranji okna pikapolonice.
Zrelo zaupaš v tri pike sreče.
Boleče slutiš tropičje...
in se bojiš, da je resnica ta, da resnice ni.

Ko šteješ pike, poglej raje od daleč
in zamiži na eno oko.

KAPLJICA

Čuješ?
Čuješ umiranje dežja na vodni gladini?
Ječanje kapljice, ki je več ni?

Nežno je padala iz nebesne svobode
skozi kalno ozračje tega sveta in zbolela.
Padalce se je zataknilo.
Prepustila se je lebdenju.
dokler ni tiho udarila ob gladino in postala kakor drugi.

BAZALTOVO SRCE

Pozimi pogrešaš macesnove iglice
in lomiš suho vejevje.
Po zimi pogrešaš nikoli ranjene planjave
in pospravljaš umrla drevesa.
Prav nič ti ni prav.
Med krikom in smrtjo
neizbežno bežiš pred njo.
Pozno je že.
Da ni morda prepozno.
Zate.
In za tvoje bazaltovo srce.

NEBO

Če vrh gore poljublja nebo,
lahko bežim brez telesa in sem kot prepih?
Lahko preštevam zrna peska
in pretresam uro od zemlje do neba?
Morda se zrna ustavijo in zastane še dih.
Pa vendar – če minem in če
Nekoč še vrha gora več ne bo,
kdo bo poljubljal nebo?

Jernej Rustja

V ŽIVLJENJU

Na neskončnem polju trav,
barve rišejo besede v pozdrav
in na njih kot tok spominov
mirno jadra otrok.

Z rahlim vetrom kot oblak,
smeješ se nekomu, ki te je izbral,
misel do neba,
sega iz srca,
kjer živi ljubezen, polna le izbranih rok,
razširjenih okrog in okrog.

Čutim vest resnice,
pričujoč o lepem,
nudim svojo plat desnice,
nosim reko iz obzorja,
ko iz trga rušim sile,
ki ljudi premami znova,
se zamislim nad tem klicom,
vse v meni se rojeva.

Sam, le s teboj
si želim, da nocoj
se dobiva skupaj v občestvu združena,
stremiva k mestu,
ki življenja polno iz upanja blede...
V barve barve mavrice
iz oči odseva slika, ki je polna pravih likov
in zasanjano se sliši zvok sveta.

Iz ravnine lastnih cest
zbližuješ mi pogled na nežno zibajoče telo
v notranjosti občutenj, ki samevajo.

V resničnem kraju zvest,
ostaja v duhu zraven mene le zamik,
ki presune roko, ko stisne v objemu danem pest življenja.

Stane Škarja

VSEGA DOVOLJ

Pavček, Pavček!
Seveda, optimizem ...
Kaj pa trenje v srcu, na videz gladkem od vsakdanje skrbi?

Vsega dovolj ...

Osvobodi se, pravijo!
In gladko bo, trenja ne več????
Najdi smisel ...

Vsega dovolj!

Bog, ljubezen. Znanje, umetnost ...
Je kje še kaj?
Je kje konec?

Vsega dovolj?

Andraž Čož

HIPSTERSKI KOMBI

Cesta je na tem odseku ustvarjala oster ovinek. Okrog njega je bila pokrajina, polna lukenj in malo večjih jam, v katero je ob nočni nepriliki pred dobrimi petdesetimi leti padel tudi hipsterski kombi.

Vsa druga vozila, ogromne cisterne s fosfatnimi gorivi, manjša kolesa, večje kancerogene limuzine iz Vzhodne Nemčije, vsa so iz jam po nekaj dneh – včasih tudi mesecih – odstranili. Le hipsterski kombi je ždel v svoji novi čumnati in gledal, kako se mimo njega suka čas.

V njegovem zadku so prostor za zvijanje zeliščnih cigaret našli hipiji, za vsakršne seksualne akte so vanj prinesli še kavč in v njem videvali – s pomočjo sintetike kajpak – popek sveta. V osemdesetih so kavč izkoristili nemški goth-narkiči in njihovi techno prijatelji, ki so si v žile začeli šopati poceni prah – ti so se izmenjevali mnogo hitreje kot tisti poprej.

Devetdeseta so prinesla mir; nekaj osamljenih vojakov je še prišlo, z originalnim praškom iz Afganistana in Iraka, drugače pa je veter vel čez prazen zadek kombija in ga miril v tišini. Nekaj bo že, v teh dolgih letih se je moralo že nekaj spremeniti, me spremeniti v vrednost ... –

Dule, obrn se, obrn se, poglej, kok je lepa pokrajina tle na levi, je zaslišal v začetku drugega desetletja drugega milenija; anno domini. Predramil se je, z ogromnimi krmežlji na zarjavelih lučeh in pogled proti glasu.

Lej, kva je lepo, dej to sliki, tega zihr še noben ni ujel, je še vedno brizgal isti glas. Hipsterski kombi je napel ušesa. Tokrat je prišel moj čas, je pomislil in si predstavljal svoje fotografije v vseh vélikih revijah tega časa, Der Spiegel, Time in Demokracija ...

Dule je pogledal prelep razgled. *Sam ta kombi bomo pa sfotošopal, a prou?* je zamomljal proti sodelavcu in že prijel za stativ, na katerem je prenašal svojega Nikona.

Sfotošopal, pičke? se je iz sanj zadril hipsterski kombi in se razhudil. *Jz sm biu prvi tle, jebem vam vse po spisku, prvi sm biu tuki in čeprou sm gniu u jami pedest let, sm biu usen tle prvi. Zato si niti v jebenih sanjah ne mislste, da me boste sfotošopal, pička no ...* je odmevalo prek pokrajine in razmetavalo jesensko listje vse naokrog. Gromko je odzvanjalo in Dule se je lotil slikanja. *Samo tuki bova lepo obrezala stran, pa clone tool uporabla tlele, je zagotavljal. Majka bo, je potrdil njegove pompozne načrte sodelavec.*

Hipsterski kombi je zaradi tuljenja izpraznil akumulator in otrpnil. Dnevi so minevali in pričakoval je slavo; prvi je zasedel jamo in zato je ta njegova. Ni si mislil, da bi lahko človeka naredila takšno neumnost in ga izbrisala; on je bil vendar tam prvi. A izza ovinka se ni pripeljal noben reporterski tovornjak, niti kombi, še radijskega novinarja ni bilo. Le tu in tam je kakšen blogger zapisal na svoj zid, da je zagledal široko pokrajino, pokrito z jamami, kjer v eni izmed njih prebiva hipsterski kombi. A tega bloga ni

prebral nihče in čeprav je prihajalo do redundance splošnih informacij, so ljudje še vedno včasih zapisali kakšno reč o tem.

Malo pred popolno zarjavelostjo je hipsterski kombi še zadnjič zarjovel skozi svoj star motor in pogledal proti ovinku, izza katerega je s polno hitrostjo priletel ogromen tovornjak in padel v jamo poleg njegove. Bil je presenečen, ko je zagledal, da je tovornjak oblepljen z ogromnim plakatom pokrajine, v katero je padel. Ogromno jam, manjših in večjih ... a nikjer ni bilo kombija, le ogromen napis *Mesarstvo Klančnik : Kar je dobro za vas, je dobro tudi za nas*. Poleg narobe postavljenega dvopičja mu ni bil jasen tudi napis sam.

Njegove luči so pešale in pokrajino, katero je prvi zasedel on, hipsterski kombi, je počasi preplavljal ogromen plakat za kamniško mesarstvo in zdelo se mu je, kot da je iz kovinske materialnosti postal napis iz ogromnih črk, napis *Mesarstvo Klančnik : Kar je dobro za vas, je dobro tudi za nas ...* –

Anja Radaljac

DEGRADACIJA NEKE ČEŠPLJICE

Od primišljanj do raz-misljanj (roman v nadaljevanjih)

2.

Gre za majhen kvadraten prostor, nič večji od običajne dnevne sobe. Poševen strop se ob severni steni, ki leži nasproti vhodnih vrat spušča nizko nad glavami občinstva. Izmed v sedem vrst zloženih devetiištirideset stolov je zasedenih le petindvajset. Pod oknom nasproti vrat je majhen, približno trideset centimetrov privzdignjen oder, na katerem stoji okrogla miza z belim prtom. Nanjo je postavljen vrč vode, ob katerem stojita dva kozarca iz modrega stekla. Ob mizi sta dva preprosta stola s kovinskim ogrodjem in črnimi sedali.

Nasproti mlade anglistke, katere kariera se je pred kratkim začela strmo vzpenjati, sedi Izidor T. Njegova slogovno kontroverzna besedila so bila v zadnjem času predmet mnogih literarnih kritik in kar nekaj intervjujev. Sofija se spomni, medtem ko se neuspešno trudi, da bi čim tiše slekla čedni karirasti plašček na katerega je sama pri sebi silno ponosna, čeprav se zaveda, da bi bilo v javnosti, pred spodobnimi ljudmi to nekaj povsem nezaslišanega, da je prejšnji teden na radiu ujela kar celo oddajo, posvečeno le mlademu, nenadno silno uspešnemu Izidorju T., ki je pretresal slovenske intelektualne kroge s svojo neposredno, realistično prozo. Kaj natanko je tisto, kar je spoštovane literarne izobražence tako vrglo iz tira, v nekakšno ekstatično navdušenje, ki je sprožilo marsikakšen morda nekoliko samozadosten samospev, Sofija ne ve. Prebrala ni niti prvega, niti drugega, celo tretjega romana Izidorja T. ne. Vendar je prebrala nekaj recenzij, eno kritiko in kolumno nekega Gorana Vojnovića, zadnjič pa je ime mladega pisatelja zasledila celo na enem izmed predavanj in se ponovno iskreno pokesala, da ni prebrala niti vrstice romana, o katerem je tekla beseda.

Izidor T. piše besedila, je menila Sofija, ki so samo poskus realistične proze. Slab poskus, ki nima posebne umetniške vrednosti. Zgodbe romanov je jasno poznala iz recenzij, kritik in intervjujev in bile so tako banalne, tako cenene, resda tu in tam tematsko sveže, a prozorno zastavljene. Povprečne. *Jezik je kontroverzen, sega preko meja klasične, tradicionalne proze, odpira prostore novi izrazni luči, ki bo, upajmo, zasijala še v mnogih besedilih Izidorja T.* Tako pravijo, tako zapisujejo literarni kritiki, iz mnenj katerih se je kakor mozaik sestavila Sofijina sodba, romani pa gredo za med celo v slovenskih knjižnicah, kjer so sicer, vsaj kolikor se je o tem poučila Sofija, najbolj izposojani obsceni ljubezenski romani. Podatka o tem ali gre pri tem za Grenki, morebiti kostanjev, med ali sladkega cvetličnega, Sofija ni zasledila nikjer.

Slovenska kultura, tega se **morate** zavedati, ravno kar poudarja Izidor T., je tisti prostor, v katerem so utemeljene slovenske vrednote, v katerem je zasidrana naša narodna samozavest, zapisana naša zgodovina. Sofija je plašček že obesila na naslonjalo svojega stola, baretko je pospravila v torbico in rokavice prav tako. Osredotočila se je na Izidorjev pogovor z anglistko v kariernem preboju, ujela je že celo zadnjo Izidorjevo misel.

Predstavljajte si, reče Izidor, da je slovenska kultura prostor v vašem stanovanju. Kajpada potrebujete vse sobe, kabinet, dnevno sobo, kopalnico, stranišče, spalnico, sobo za goste, vendar je najpomembnejši prostor vašega stanovanja nedvomno kuhinja. Izidor se ozre okoli sebe, da bi videl, koliko izmed šestindvajsetih poslušalcev se z njim strinja, nato vpraša zakaj. Zakaj je kuhinja najpomembnejši prostor vašega stanovanja? Zato vendar, si Izidor sam odgovori, zato, ker v kuhinji nastajajo zajtrki, kosila, večerje, malice, čaji, kavice in slaščice, vse tisto, kar vam skozi dan daje energijo in moč, kar vas v jedilnici poveže z družino, zato, ker v kuhinji vse tisto, kar ni več koristno sproti odstranjujete, ves čas pa dodajate nove in nove - , Sofija presliši naslednjih nekaj besed, kajti mlad moški na njeni levi, ki ga pred tem sploh ni opazila, glasno prhne v odgovor na Izidorjeve besede. Sofija ocenjuje mladega moškega, ki je od nje oddaljen le dva prazna stola in pri tem izpusti še nekaj Izidorjevih besed, najbrž celo nekaj stavkov.

Cinično se smehlja, najprej opazi Sofija. Ustnice nekam oglato ukrivlja, da spominja na klovna iz otroških pravljic, takega z belim obrazom in rdečim narisanim nasmehom, pod katerim se, morda, skrivajo tudi žalostno pobešene ustnice. Kako nenavaden nasmeh! Resnično, zanima me, kdo je ta moški. Orlovski nos ima, kot moški z rimskih novcev, mislim da je . filozof. Da, da, tudi njegove prodorne oči, srebrnosive kot golobje perje, nekoliko skrite v senco zaraščenih obrvi, govorijo v prid temu. Prepričana sem, da je filozof.

Sofija se zadovoljna sama s seboj, ker je prav gotovo zelo pretanjeno ocenila nenavadnega moškega na svoji levi, ponovno posveti Izidorju T., ki se še vedno trudi, da bi zbranemu občinstvu vcepil resnico o pomenu kulture za Slovenski narod. Nenazadnje, pravi Izidor T., bi bilo vse drugače, če ne bi bili tako majhni, maloštevilčni. Utemeljeni smo na našem jeziku, na - , moški na Sofijini levi zdaj zakašlja, Sofija se ozre k njemu, zakaj precej čeden mlad moški je, zato ponovno presliši zaključek Izidorjeve misli. Moški na levi jo pogleda in se ji nasmehne. Sofija, ki ob tem rožnato zardi pa začne pogovoru Izidorja T. in mlade anglistke zbrano slediti šele čez nekaj ne prav kratkih zardevajočih trenutkov.

Izidor zdaj govori o svojem zadnjem romanu. Ocenjuje ga kot svežo ljubezensko zgodbo, ki jo odlikuje bogat oris duševnih slik romaneskni likov, tesno pripenjanje na specifičen družbeno-političen trenutek ob osamosvajanju Slovenije leta 1991 pa daje romanu povsem novo, prvokrat tako natančno popisano razsežnost. Dogajanje sega v čas Odbora za obrambo četverice in prevprašuje dogodke, ki so sledili v naslednjih treh letih, pri čemer je zgodovinsko dogajanje vselej le kulisa za intimnejšo

pripoved, ki se potaplja v krhki posameznikov svet podzvesti, v njegovo dušno dogajanje, ki ga poglavitno zaznamuje romantično odcepljanje.

Moški na Sofijini levi molči, zbrano posluša Izidorjev govor, tehta njegove besede in tudi Sofija se mirno predaja pogovoru na odru. Izidor govori o mladi narodni avtonomiji, o potrebi po izvirnem, iz srčnih prekatov slovenskega ljudstva izhajajočem, umetniškem izrazu, ki ga izenači s slovenstvom samim na sebi. Slovenska avtonomnost postane slovenska umetnost in umetnost postane politični termin, pri čemer se slovenska umetnost, slovenska kultura loči od vseh drugih. Mi smo namreč majhni, reče Izidor T., mi smo majhni in to nas loči od vseh drugih. Mi nismo utemeljeni na oboroženem boju in ne na politični moči, mi smo utemeljeni na kulturi, na našem jeziku. Moški na Sofijini levi ponovno, a komaj slišno prhne in Sofija se zdrzne. Izidor ne sliši prhajočega neodobravanja in ne vidi zardevajočih lic, epski zamah njegovega govora ne upeša, dokler ga s tihim hrkanjem ne prekine mlada anglistka, ki bi rada nadvse uspešnemu mlademu kolegu zastavila še zadnje vprašanje, ker jo počasi že preganja čas. Kaj ti pomeni umetnost, Izidor? Umetnost je življenje samo.

Šestindvajset parov rok ploska Izidorju T., mlademu uspešnemu slovenskemu pisatelju, ki svoje romane piše v kontroverznem slogu. Izidor T. odide z odra, ploskanje potihne, mlada anglistka v vzponu odnese z mize oba kozarca iz modrega stekla, Sofija pa si začne, kot vsi ostali obiskovalci literarnega večera ovijati šal okoli vratu ter iz torbice vleči baretko in rokavice. Oprostite, reče mladi moški s Sofijine leve in se prerine mimo nje proti izhodu. Sofija si na glavo potisne baretko, obleče si plašč in zapne vse gumbе, pozabi pa na rokavice in odhiti iz dvorane v upanju, da bo zunaj še enkrat ujela oglati nasmeh skoraj gotovo filozofa.

Stoji pred vrati, kadi cigareto in iz puhajočega dima napravlja majhne krofe z luknjo v sredi. Sofija prestreže njegov pogled in on ponovno reče Oprostite. Oprostite, nisem vas želel ... Saj me niste, pohiti Sofija. Seveda sem, reče on, čemur sledi še en oglat nasmeh. Ampak – ugovarja Sofija, opravičujem se, jo prekine on. Poslušajte, doda in v pepelniku, enem tistih, ki tičijo na vrhu košev za smeti, ugasne cigareto, kar stori izredno samozavestno, kot bi hotel reči, Glejte, jaz kadim, to je odličen način, da si zapolnite 60 praznih minut dnevno, za katere sicer ne bi mogli najti primerne zapolnitve, poleg tega pa, samo pomislite, poleg tega me prav nič ne obremenjuje dejstvo moje lastne minljivosti, sploh ne, sploh ne, jaz sem povsem razrešen bremena bivanjskih vprašanj! Poslušajte, ponovi in se ponovno tudi s trupom obrne k Sofiji, kar krivega se počutim, da sem vas – Niste, resnično, sploh niste – da sem vas torej prav neokusno nevljudno – nikakor, nikar se ne opravičujte! – Torej prav. Nobenih zamer? Nikakor. Kratka, neprijetna tišina. Počasi bom – Sofija zamahne z roko v smeri najbližje avtobusne postaje. Greste proti gledališču? Do postaje, da. Jaz grem do Cankarjevega doma. Vas lahko pospremim? Sofija zardi. Lahko. Oprostite, ponudi ji roko, oprostite moji nevljudnosti, Feliks. Sofija, me veseli.

Stopita skupaj, uličice stare Ljubljane se zvijajo pred njima, nad njima pa se že prižigajo prve mestne luči, dan se lenobno umika večeru. Neprimerno je bilo, reče Feliks. Zaraščene obrvi, dve kosmati gosenici, se prinižata k očem, Feliks se samokritično, a ne brez pridiha poetične melanholije, izhajajoče iz krhkega samopomilovanja, namršči. Nisem želel biti – saj niste bili, sploh ne! Tikajva se, če vam je prav. Prav. Bilo je smešno, v tako strašne kontradiktornosti je zahajal! Samo pomisli, njegov slog velja za kontroverznega, ampak njegove misli so bile skupki samih konvencij! Razumeš kaj hočem – Razumem. Feliks odkima, če bi pred njim stala klubska mizica, bi nanjo po vsej verjetnosti prav glasno položil svojo dlan. Slovenska kultura kot prostor, v katerem so utemeljene vse naše vrednote, naša narodna samozavest – Nikakor!, vzklikne Sofija, čeprav ni povsem prepričana čemu. Pravim ti, prevzame Feliks, to je nadvse neutemeljena trditev, nadvse neutemeljena. Seveda smo, si drzne pripomniti Sofija, utemeljeni na materinem jeziku – kajpak, kajpak smo! Ampak ali je jezik resnično vse, kar zajema pojem slovenske kulture, ali je naš jezik resnično lahko enačen s slovensko umetnostjo, z vsem slovenskim izročilom – ne, nikakor! Seveda ne, poudari Feliks, seveda ne! In ali je položaj kulture med Slovenci resnično še vedno privzdignjen na nedotakljivi, globoko spoštovani piedestal, kakor želijo orisovati besede mladega, kdo ve zakaj izredno uspešnega Izidorja T.? Jaz mislim, nadaljuje brez predaha, brez vdiha, Sofiji ne pusti do besede, mislim, da je kultura, še posebno pa umetnost znotraj nje, potisnjena na rob, na prav tisti marginalni pas, takorekoč bankino družbenega dogajanja, na katero širše množice posežejo le iz zunanje nuje. Zgolj čudaški posamezniki, ki jih ljudska raja navadno obsoja kot pijance, lenuhe in sanjače, se na tej s peskom posuti, ozki, obstranski stezici slovenske kulture zadržujejo iz lastnega poglobljenega interesa. Kakopak potemtakem ni čudno, da mladi ljudje, katerih zavest je reflektirana, vendar neznana, nezaznavana v širšem družbenem krogu ne morejo nikakor, na noben način, prodreti v to ljudsko množico, ki svoja življenja, če dovoliš, preživlja na avtocestah našega socialnega okolja, med konvencionalnimi filmi fizičnih žanrov, med knjigami, ki so povod za prevpraševanje pomena knjige kot medija in literature kot krovnega pojma za množico fiktivnih zgodb, usod in oseb.

Feliks pompozno premolkne, ozre se v nebo, zastrto z meglicami oranžne svetlobe, ki jo oddajajo cestne svetilke. In tako, doda čez nekaj trenutkov, resnično ne razumem teh prenapihnenih, konvencionalnih govorov, teh praznih besedovanj, ki želijo biti narodnozavedna in hkrati kulturo braneča. Se strinjam, popolnoma se strinjam, ponavlja Sofija, v sebi ekstatično presunjena in si popravi pramen las, ki je ušel izpod baretke. Pomembno je, da se zavedamo tistega, kar je o kulturi izpostavil – če mi dovoliš ta citat – Seveda, prosim, prosim! – Matjaž Zupančič, namreč da je, to zdaj citiram, kultura lahko oblika civilizacije ali dokument barbarstva, največkrat pa je oboje. Fantastično!, vzklikne Sofija. Resnično, kajti glej, tudi sam sem poskušal, brez uspeha sem pošiljal sem svojo poezijo na razne literarne natečaje in – torej si pesnik? Želim si, da bi me nekoč tako imenovali. Prebijam se

kot kantavtor, pred dvema mesecoma sem izdal svojo prvo zgoščenko. Kaj res? Prekrasno, zanima me, jo lahko kje kupim? Nekaj manjših trgovin je v Ljubljani, kjer je dostopna, da.

Nenadoma stojita na avtobusni postaji pri Slovenskem narodnem gledališču. Feliks se ustavi, Sofija se sramežljivo prestopa. Poslušaj, če se ti še ne mudi preveč, bi bil zelo vesel, če bi sprejela moje povabilo na čaj, tam čez je restavracija, slišal sem, da je ugledna. Z roko nakaže smer. Oh. Sofijina lica rožnato žarijo. Pogleda na uro, ki kaže sedmo in pol. No, prav, reče in se čisto drobno nasmehne. Odlično! Lepo se je pogovarjati s teboj, Sofija. Oh. Sofija se ugrizne v spodnjo ulico. Oh, hvala. No, nikar ne ostaniva brez besed, poslušaj, res mi ni nič bolj neprijetno od tiste od zadrege zadržane tišine – tudi meni ne, to so res neprijetni trenutki, kajne? Pa kako! Resnično neprijetni!

Feliks in Sofija se prijetno zaposlita z vzkliki, ki vsi po vrsti razglashajo od zadrege zadržane tišine za najneprijetnejše trenutke slehernega človeškega življenja, vse dokler ne prideta do vhoda v restavracijo čez cesto, kjer Feliks Sofiji pridrži vhodna vrata. Pri mizi ji pomaga sleči plašč in ga obesi na majhen, majav obešalnik ob mizi. Dober večer, bosta kaj pojedla? Sofija, boš ti kaj pojedla? Ne, hvala. Jaz pa morda bi. Sofija, res nočeš ničesar? Ne, ne hvala. Prav, torej samo en meni. Izvolite. Natakhar ponudi Feliksu meni in se obrne k Sofiji. Torej, s čem lahko postrežem vam? Čaj bi, prosim. Čaj. Da, tudi jaz bi čaj. Natakhar odide. Ti resnično ni do hrane, nisi samo vljudna? Ne, povsem sita sem. Prav. Feliks z vso resnostjo, ki jo zahteva takšno početje, prebira jedilni list. Mislim, da bom pico. Kratka tišina. Poglej, poglej ... Omaka iz tofuja s sojo, beluši, sir, smetana, kapre, artičoke. Kaj praviš? Zanimivo. Da, tole bom. Izvirna je, sveža, takšne še nisem jedel. Pa ti? Ne, še nikoli. Natakhar se vrne k mizi, na pladnju nosi dve skodelici čaja ter majhna vrčka mleka. Ste izbrali? Da, tole bi, prosim, z omako iz tofuja. Je že poti, je že na poti. Kratek, suh smeh, Sofija in Feliks ponovno sama. Povej mi, Sofija, kdo si? Oh, kakšno vprašanje je to Feliks? Jaz sem razočaran mlad kantavtor. Kdo si ti? Feliks se oglato smehlja, Sofija zardeva. Kdo sem? Kratka tišina. Pisateljica v gradnji. Pišeš? Poskušam. Kaj pa pišeš? Zardevanje. Več in več zardevanja. Tako mučno vprašanje. Mučno, Feliks pa je mnogo več kot spodoben človek. Prav zares mnogo več. Iskrena bom, se nenadoma odloči Sofija. Prosim, tudi jaz sem bil iskren s teboj. Še več oglatega smehljanja. Vedno znova zgolj začenjam. Rada bi napisala roman, ampak vselej odneham, napišem nekaj strani in odneham, ker se mi zdi, da moje ideje niso dovolj dobre. Sofija, vidiš, jaz sem prepričan, da tvojim idejam prav nič ne manjka! Samo nadaljevati moraš. Razvijati jih moraš, prepričan sem še preden sem jih slišal. O čem si pisala pred kratkim? Metafikcijski roman o fikciji. To je vse, kar sem imela. Zgolj samonanašalne refleksije. Vidiš Sofija! Vedel sem, ideja je sveža, vsekakor ima dovoljšen potencial, ta ideja je kot delta reke, ima več možnih izlivov, mnogo možnih izlivov. Hvala, Feliks, to je zelo prijazno – Poslušaj, res bi rad prebral kaj tega, kar si napisala. Prosim, bi mi zaupala svoj elektronski naslov? Pisal ti bom. Oh, seveda, v veselje mi je, resnično. Sofija zardeva, zardeva kar naprej, rožnata se umika nežno rdeči, ki postopoma temni, Sofija črkuje elektronski naslov, pust naslov, tvorjen iz imena in priimka, Feliks navdušeno ponovi za

njo in ga zapiše v beležko svojega mobilnega telefona. Le nekaj minut kasneje, ki jih porabita za pogovor o izvoru ter pomenu Sofijinega priimka, priimka *Moder*, priimka, ki Sofijinemu imenu dodaja nekakšno podčrtavo, Feliks dočaka svojo pico s tofujevo omako, ki ima okus po skutu. Kratka tišina. Feliks reže pico na enakokrake trikotnike. Enega iztrga iz kroga in ga ponese k ustom. Oh, Sofija, odlična je, moraš malo poskusiti! Samo čisto malo ... Glej, tega vzemi, ta je majhen. Skupaj jesta z enega krožnika, Feliks se oglato smeji in Sofija še naprej otroško zardeva, Feliks ji s prstom obriše malo tofujeve omake z brade in pri tem s prstom podrgne njene ustnice. Veš kaj, Sofija? Rad bi ti prebral eno svojih pesmi. Pobrska po svoji pomečkani beležki iz katere štrli več pisanih koščkov papirja, ki jo je ravnokar privlekel iz kvadratne črne torbe. *Temne sence belih rož, omledene majske trate, luže pod tvojim oknom in neulovljiva senca tvoje mačke. Rad od ust bi trgal tvoje solze, grenki med teh roza lic in rad bi rasel, rasel vate, ki odvrnila si me med zarjavele pralne stroje, polomljena cedila in stole, kjer vse je zgolj ti in tvoje.* Kratka tišina, zadržana od zadrege. Ganjena sem, nato prav tiho reče Sofija, resnično ganjena. Hvala. Ni še prav dodelana ... melodija zanjo še ni napisana ... Jaz – mogoče bom do takrat, ko se prihodnjič srečava že napisal tudi glasbo in boš potem lažje – torej se bova ponovno srečala? Gotovo.

KAZALO

Uvodnik	1
Meta Mežan: Brez naslova	2
Darja Mihelj: Pikapolonica, Kapljica	4
Darja Mihelj: Bazaltovo srce, Nebo	5
Jernej Rustja: V življenju	6
Stane Škarja: Vsega preveč	7
Andraž Čož: Hipsterski kombi	8
Anja Radaljac: Degradacija neke češpljice 2	10